

14 statečných (zpověď prezidenta)

V neděli 10. února se čtrnáct statečných rozjelo z Podomí domů. Zaklapl jsem nožas, počkal až vychládne žárovka dataprojektoru, sbalil do tašky knihy, skripta, s kolegou Ivošem Hylákem jsme uklidili Arnolda (naše výuková kostra), naposledy jsem se podíval ke stolům, kde ještě před pár minutami seděli naši první odvážlivci, naši první absolventi kurzu. Proč tolik nostalgie? Protože se mi hlavou promítlo vše, od té první myšlenky, kdy jsem byl osloven: „pojďme založit asociaci fyzioterapie“, pomoci lidem v oboru, který byl doposud opomíjen, shromáždit lidi stejného smýšlení, uplatnit své vědomosti, nejen na poli klinické praxe, ale také v pedagogice (moc rád učím). Mé vzpomínky šly chronologicky dál, tvorba sylabu, hledání lektorů, zrození myšlenky, nechat si celou věc posvětit od stavovské Komory veterinárních lékařů, a to prosazením nového vzdělávacího řádu, díky němuž budou veterináři po složení zkoušky komorou registrováni jako specializovaní veterinární lékaři. Do toho jsme museli čelit kritice a svůj počín si před Komorou také náležitě obhájit, neboť jsme se rozhodli dát toto vzdělání i veterinárním sestřičkám a technikům. Celou dobu se vytvářel program kurzu, sehnali se sponzoři, firma Tekro (krmiva Fortify) a Alavis, díky nim jsme měli zabezpečené scripta, zakoupily se kurzistům knihy. Miller's anatomie psa a bible fyzioterapie od prof. Millise. Milí sponzoři ještě jednou smekám a děkuji. Na podzim roku 2017 jsem poprvé stanul před těmi prvními odvážlivci, začali jsme u klinické anatomie kostry a vazů. Za měsíc jsme probrali svaly, to vše pro potřebu dobře se orientovat v pohybovém aparátu, vždyť je to alfou a omegou každého fyzioterapeuta. Potom jsme vstoupili do tajemna nervové soustavy, zase, jak jinak přes funkční neuroanatomii, nemělo jít jen o tu „nudnou Anču“. Bolest vysvětloval anesteziolog Dr. Vojta Novák, patofyziologii pojivové tkáně Dr. Dorka Rozenkrancová, která se v tom zcela vyžívala. Na jaře loňského roku jsem potrápil kurzisty v neurologickém vyšetření a klinické neurologii, potom si na ortopedii pozval kamaráda Honzu Beránka, který válčí v Anglii. Tedy se těm čtrnácti nadšencům dostalo lekce z ortopedického vyšetření a chorob pohybového aparátu. V létě už naskočila kolegyně Helena Potfajová s pasivní fyzioterapií (věřte, že nikdo ze studentů pasivní při praktických cvičeních zůstat nemohl), na podzim pokračovala Helena v pohybové terapii, opět s bohatou praktickou ukázkou a zapojením účastníků. V letošním roce kurz gradoval. Pozvali jsme Dr. Sabine Mai, tedy pro mě ikonu evropské Rehabilitace a fyzioterapie zvířat. Bože, kolik se zde študáci dozvěděli tajů z reha-praxe, ať už v rámci výuky masáží, rekapitulaci pasivních technik, tak fyzikální terapii. Praktický týden jsme střídavě trávili v Podomí a na Vyvetu u kolegy Ivoše Hyláka, který má zásluhu nejen na posledním týdnu, ale stál v pozadí organizace celého projektu. V tu chvíli musím myslet na třešničku na dortu, na dalšího kamaráda, kolegu Romana Kvapila, který na poslední týden přijet nemohl a udělal, a ještě udělá plno zákulisní práce. No a kdo jej podporuje a dělá další černou práci? Samozřejmě jeho žena, Renata Kvapilová, také ji v duchu děkuji.

Když se tedy ohlédnou do rozvrhu hodin, s plným sebevědomím mohu říci, co téma, to hovořil někdo, kdo má za sebou nějakou tu praxi, kdo ví, co mu život nadělil, kdo má co předat! Jak my lidově říkáme, žádní „nazdárčí“.:) No a tihle lektori se už těší s lidmi v druhém kurzu, už i

tihle stateční ukousli jednu třetinu svého sylabu. I oni se rozhodli pro kvalitu, vsadili na **první ucelenou výuku fyzioterapie v naší malé české kotlině**. Jsem rád v čele asociace, která má za úkol sdružovat lidi, dát jim vizi, ale i řád v tomto oboru, hlídat etiku. Našel jsem v tom smysl, protože jestliže jsem měl dar dostat specializační vzdělání v zahraničí, i když mě to stálo mnoho vlastního úsilí, tak bych si neměl teď hrát jen na tom svém písečku a tvářit se, že jsem mistrem světa, ale pokusit se pozvednout a rozvinout tu konkrétní odbornost v té naší stále ještě v mnoha směrech rozvojové zemi. Jsem rád, že se asociace vydala výukovým směrem, že se zdravé jádro zakladatelů rozhodlo nejít cestou komerce a byznysu, neudělala z výuky zlatý důl, byť si to z venku lidé mnohdy myslí. Čelíme zákulisním intrikám, zcela nesmyslně, musím se tomu někdy smát, jindy mi to přijde líto. Asociace ráda přivítá další nadšené lidi, uvítá zapojení těch, kteří si na svém písečku hrají, aby něco udělali pro obor i oni. Rádi nabídneme nováčkům toto vzdělání, dokud neutuchne zájem. Těším se na další statečné. Proč jim říkám stateční? Protože jim u zkoušek nikdo nic nepromine, protože se rozhodli bojovat sami ze sebou, protože je čeká ten nejtěžší boj, až budou Certifikovaní. To budou čelit teprve tlakům.

Je 10. února 2019, studenti odevzdávali své státnicové pacienty, já rozdával poslední podpisy do indexů, byl nostalgičtější a nostalgičtější. Byli první, byli nezapomenutelní, zůstanou mými přáteli, budou a jsou mí kolegové, teď jeli domů, budou se učit, uvidíme se u zkoušky, držím a držte jim i Vy palce, jim prvním čtrnácti statečným.